

Arrest

nr. 313 872 van 2 oktober 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289/gelijkvloers
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 25 april 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 maart 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 30 april 2024 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 3 september 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 12 september 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 23 augustus 2023 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 21 maart 2024 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23.08.2023 werd ingediend door:

Naam: P. (...)
Voorna(a)m(en): A. (...)
Nationaliteit: Onbepaald
Geboortedatum: (...).1995
Geboorteplaats: Martakert
Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxxxx
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)
om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene diende een aanvraag in als bloedverwant in neergaande lijn van P., W. (...), een man van Nederlandse nationaliteit (xxxxxxxxxxxx) in toepassing van art. 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980.

Ter staving van de identiteit van betrokkene werd een vervallen reisdocument van Nederland voorgelegd (geldigheidsduur tot 15.06.2013), alsook een Nederlandse verblijfstitel met geldigheidsduur tot 25.06.2018.

Ter staving van de afstammingsband met een Nederlands trouwboekje voorgelegd waarin de kinderen van mijnheer en mevrouw P. W. (...) worden vermeld.

Artikel 52, §2, 1° van het Vreemdelingenbesluit stipuleert dat: "Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken: 1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;"

Artikel 41, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat: "Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld."

Zoals reeds hierboven vermeldt werd geen geldig paspoort voorgelegd. Aan de hand van het verstreken reisdocument van Nederland en de verstreken verblijfsvergunning kan betrokkene niet meer worden geïdentificeerd. Het is niet dat ze op het moment van de aanvraag slechts enkele dagen vervallen waren, ze waren op het moment van de aanvraag al jaren vervallen. Bovendien werd zijn statuut als geregulariseerde in Nederland beëindigd wegens inbreuken op de openbare orde. De advocaat van betrokken bracht nog andere bewijsstukken aan, deze werden ons echter niet overgemaakt via de gemeente, waardoor we niet weten of ze wel degelijk in originele vorm ter beschikking zijn en dus wel degelijk werden afgeleverd door de bevoegde autoriteiten. Het gaat om een brief van de Armeense ambassade waaruit blijkt onder welke voorwaarden W. P. (...) de Armeense nationaliteit zou kunnen aanvragen, een soortgelijk attest werd toegevoegd voor K. K. (...) en P. A. (...). Deze attesten zijn niet relevant. De rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen, sectie familie- en jeugdrechtbank heeft op 3.11.2023 beslist dat mijnheer niet staatloos is. De documenten van de Armeense autoriteiten maakten deel uit van het verzoekschrift betreffende de aanvraag staatloosheid en werden niet weerhouden als betekenisvol.

Verder wat de afstamming betreft stelt art. 44 van het KB het volgende:

Artikel 44 van het KB van 8 oktober 1981 stelt : 'Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed of aanverwantschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd'.

In casu werd dus een huwelijksboekje uit Nederland van de vermeende ouders van betrokkene voorgelegd. Uit het administratief dossier blijkt dat de ouders van betrokkene, alsook betrokkene zelf, begunstigd zijn geweest van een regularisatie nadat hen tot drie keer toe een asielerzoek werd geweigerd. Het is onduidelijk op basis van welke gegevens het huwelijksboekje in Nederland werd opgesteld. Gezien het om ex-asielzoekers gaat, kan niet worden uitgesloten dat de gegevens in het huwelijksboekje enkel en alleen werden opgesteld op basis van verklaringen door de vermeende ouders en niet op basis van een gelegaliseerde huwelijksakte en gelegaliseerde geboorteaktes van al hun kinderen. Vandaar dat het Nederlands huwelijksboekje niet als een alternatief voor een recent afschrift van een geboorteakte kan worden aanvaard.

Onaangezien daarvan staat mijnheer P., A. (...) ook geseind als ongewenst persoon in Nederland. Hij kreeg een inreisverbod. Mijnheer heeft allerminst dat inreisverbod opgevolgd. Indien een lidstaat een inreisverbod uitvaardigt, geldt dat inreisverbod immers voor het gehele Schengen grondgebied. De uitwijk nemen naar België is aldus niet gevolg geven aan een inreisverbod. Dat is de vlucht nemen om een mogelijke repatriëring te voorkomen. Door het bestaan van dat inreisverbod kan eigenlijk geen toepassing gemaakt worden van art. 40bis. Een inreisverbod kan voor een EU-onderdaan en zijn gezinsleden enkel worden genomen ter vrijwaring van de openbare orde (Zie daartoe art. 44 nonies van de wet van 15.12.1980), dit was in casu wel degelijk het geval, gezien uit informatie uit het dossier blijkt dat mijnheer veroordeeld is in Nederland en omwille van die reden zijn verblijfsrecht is afgenomen. De beëindiging van dat verblijfsrecht ging uiteindelijk gepaard met een inreisverbod. België kan niet zo maar dat inreisverbod naast zich neer

leggen. Het is aan betrokkene om aan te tonen dat hij opheffing van het inreisverbod bij de Nederlandse autoriteiten heeft bekomen.

Dit element wordt bij de beoordeling van de aanvraag echter niet verder uitgewerkt, gezien de weigering tot toepassing van art. 40bis al voldoende geschraagd wordt, door de andere motieven (zie supra).

Het verblijfsrecht wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken.

Gezien niet voldaan werd aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980, is de termijn van zes maanden zoals vervat in artikel 52, §4, tweede lid van het KB van 8.10.1981 niet van toepassing.

Gelet op de hiërarchie der rechtsnormen hebben de bepalingen van de wet van 15.12.1980 voorrang op de bepalingen van het K.B. van 08.10.1981. Meerbepaald in art. 42, §1, eerste lid staat dat het verblijfsrecht zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag wordt erkend. Dit gaat er van uit dat de verblijfsvoorwaarden zijn voldaan. Indien de verblijfsvoorwaarden niet zijn voldaan, is er geen sprake van een verblijfsrecht dat moet erkend worden uiterlijk binnen de zes maanden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als een enig middel kan worden beschouwd betoogt de verzoekende partij als volgt:

"2.1. Eerste middel:

I. Schending van de materiële motiveringsplicht juncto:

II. Schending van het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel

III. Schending van art. 42 § 1 vreemdelingenwet en art. 52, §4 koninklijk besluit

IV. Schending van de materiële motiveringsplicht juncto art. 40bis § 2, 3° vrw juncto 40ter Vw

V. Schending van art. 62 van de Vreemdelingenwet en artt. 2 en 3 de Wet de Wet van wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991)

VI. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: Zorgvuldigheidsplicht

2.1.1. Algemene regels

Art. 40ter § 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen...."

Art. 52.<KB 2008-05-07/33, art. 6, 033; Inwerkingtreding : 01-06-2008> § 1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter...

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter. De woorden " van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in het tweede lid van de tekst op zijde 1 van dit document, worden geschrapt.

§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;..."

Art. 41. § 1. Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de burger van de Unie op voorlegging van een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort, of indien hij op een andere wijze kan laten vaststellen of bewijzen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet.

Als de burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn teruggrijping over te gaan in de gelegenheid om binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op een andere wijze te laten vaststellen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet.

§ 2. Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de [2 Verordening (EU) 2018/1806

van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.

Art. 47. <KB 2008-05-07/33, art. 6, 033; Inwerkingtreding : 01-06-2008> § 1. De met grenscontrole belaste overheden verlenen overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet, toegang tot het grondgebied aan het familielid van een burger van de Unie dat geen burger van de Unie is, en dat geen houder is van de documenten die krachtens artikel 2 van de wet vereist zijn, op overmaking van een van de volgende documenten :

1° een, al dan niet geldig, nationaal paspoort of identiteitskaart, of

2° een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

3° een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verstrekt op basis van artikel 20 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

4° enig ander bewijs van de identiteit en nationaliteit van de betrokkene. Indien het familielid is vrijgesteld van de visumplicht, wordt hem een bijzonder doorlaatbewijs afgegeven, overeenkomstig het model van bijlage 10quater. Indien het familielid onderworpen is aan de visumplicht, ontvangt hij een visum, of, indien de betrokkene geen geldig paspoort heeft, een visumverklaring met een geldigheidsduur van 3 maanden...”

“Art. 62 § 1. Wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken wordt de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden...”

§ 2. De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten. Wanneer de in artikel 39/79, § 1, tweede lid, bedoelde beslissingen gebaseerd zijn op feiten die beschouwd worden als dwingende redenen van nationale veiligheid wordt in deze beslissingen vermeld dat ze gebaseerd zijn op dwingende redenen van nationale veiligheid in de zin van artikel 39/79, § 3.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genome beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsplicht daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid ondermeer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegeven voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn wettigheidtoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.1.2 Schending van art. 42 § 1 vreemdelingenwet en art. 52, §4 koninklijk besluit – geen beslissing vóór het verstrijken van de termijn

Verzoekers stellen dat het arrest Diallo van het Hof van Justitie (HvJ) van 27 juni 2018 (C- 246/17) ter zake relevant is, aangezien er in casu een aanknopng is met het Unierecht (zie arrest RVV nr. 256.555 van 16 juni 2021).

Art. 42 § 1 vreemdelingenwet stelt expliciet het volgende:

“het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.”

Art. 52, §4 koninklijk besluit betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen stelt expliciet het volgende:

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een " verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

In verschillende recente arresten zie o.m.: RvV 10-10-2018, nr. 210.732; RvV 13-12-2018, nr. 213.977; RvV 8-01-2019, nr. 214.835; RvV 24-01-2019, nr. 215.688 stelde de RvV dat art. 52 §4, tweede lid Verblijfsbesluit, dat voorziet in de ambtshalve afgifte van een F kaart als DVZ geen enkele beslissing neemt binnen zes maanden na de aanvraag gezinshereniging, kan toegepast worden, wat in casu gebeurde in hoofde van verzoeker.

Artikel 42, §1, van de Vreemdelingenwet voorziet aldus dat de aanvraag op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet ten laatste zes maanden na de aanvraag wordt erkend. Artikel 52, §4, van het Vreemdelingenbesluit geeft verdere uitvoering aan deze bepaling door te bepalen dat, indien binnen deze termijn geen beslissing werd genomen, de burgemeester of zijn gemachtigde de verblijfskaart afgeeft. Uit deze duidelijke bewoordingen blijkt dat de verwerende partij er toe gehouden is een beslissing te nemen binnen de zes maanden volgend op de datum van de aanvraag.

Er dient te worden vastgesteld dat verwerende partij heeft nagelaten om de bestreden beslissing binnen de wettelijke termijn van zes maanden te nemen daar de Bijlage 19ter immers van 23/08/2023 dateert en de verwerende partij een beslissing diende te nemen uiterlijk op 22/02/2024, wat in casu niet gebeurde.

“De verzoekende partij noch de verwerende partij kunnen zich in het kader van het voorliggende geschil bovendien dienstig beroepen op de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak Diallo (HvJ 27 juni 2018, C-246/17). Het wordt niet betwist dat de verzoekende partij gezinshereniging heeft aangevraagd in functie van haar minderjarige Belgische zoon, die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer. Dit blijkt overigens ook niet uit het administratief dossier. Aldus staat het buiten elke betwisting, en wordt door geen enkel element uit het rechtsplegingsdossier ontkracht, dat het gaat om de weigering van een verblijfsaanvraag van een derdelander als ander familielid van een Belgische onderdaan die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij personenverkeer binnen de Unie. Bij gebrek aan aanknopingspunt met de bepalingen van het Unierecht, is artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn en de uitlegging hiervan in het arrest Diallo van het Hof van Justitie in de voorliggende zaak niet van toepassing (cf. RvS 24 oktober 2017, nr. 239.533).” (Arrest Raad voor Vreemdelingenbetwistingen 244.323 dd. 17/11/2020).

Artikel 10 Burgerschapsrichtlijn stelt expliciet dat het verblijfsrecht van een derdelands familielid van een Unieburger binnen zes maanden na de datum van indiening van de aanvraag, vastgesteld wordt door de afgifte van een verblijfskaart.

Het begrip ‘afgifte’ houdt volgens het Hof noodzakelijkerwijs in dat een beslissing genomen én ter kennis gebracht wordt vóór het verstrijken van de termijn. Dit geldt volgens het Hof ook wanneer een lidstaat een verblijfskaart wil weigeren. De termijn voor kennisgeving kan immers niet verschillen al naargelang de beslissing van de lidstaat positief of negatief is.

Verzoeker diende derhalve effectief in het bezit gesteld van een F kaart.

In het Diallo-arrest stelde het Hof van Justitie dat de Belgische regeling, waarbij automatisch een verblijfskaart afgegeven wordt aan het familielid van een Unieburger bij het verstrijken van een termijn van zes maanden, haaks staat op de doelstellingen van de Burgerschapsrichtlijn. Een dergelijke regeling zou het bijgevolg mogelijk maken dat een verblijfskaart afgegeven wordt aan iemand die niet voldoet aan de voorwaarden.

Het kan ter zake niet betwist worden dat verzoeker een gezinshereniging heeft aangevraagd in functie van zijn Nederlandse moeder (EU moeder).

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker effectief een derdelander is, die een familielid is van een Unieburger in de zin van artikel 2 punt 2 van die Richtlijn en effectief voldeed aan alle voorwaarden om in het bezit te worden gesteld van een F kaart; gelet op de aan het AD toegevoegde stukken zoals infra nader toegelicht.

De Rechtbank van Eerste Aanleg te Dendermonde stelde al reeds dat niettegenstaande het het HvJ oordeelde dat de Belgische verblijfswetgeving niet conform is aan de Burgerschapsrichtlijn, er niet aan toe doet. Wanneer een staat zich beroept op de foutieve omzetting van een richtlijn om zo burgers bepaalde rechten te onttrekken, beroept deze staat zich op de eigen fout. Volgens de rechtbank kan dit voorts niet op

grond van volgende rechtsprincipes: 'nemo auditur turpitudinem suam allegans': niemand kan gehoord worden door de rechter wanneer hij zich beroept op zijn eigen ongeoorloofde bedoelingen en 'patere legem quam ipse fecisti': het bestuur moet de algemene regels die het zelf vastgesteld heeft, eerbiedigen.

Uit het geheel van het dossier blijkt immers dat verzoeker recht heeft op gezinshereniging.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoeker met zijn

2.1.3 Bewijs van identiteit - toepassing op de feitsituatie in casu

Verwerende partij stelt basaal in de bestreden beslissing dat verzoeker de bloed en/of aanverwantschap met de EU burger niet aantoonst. Verzoeker zou aldus niet de vereiste bewijzen van de familieband hebben voorgelegd en verwerende partij betwist in casu plots de identiteit van verzoeker overeenkomstig artikel 52, § 2 van het Vreemdelingenbesluit en art. 41, §2, lid 1 vrw.

Het bewijs van de identiteit kan geleverd worden met een vervallen paspoort, een vervallen identiteitskaart, een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, afgegeven door een andere lidstaat van de EER, een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, afgegeven door een andere lidstaat van de EER, enig ander bewijs van de identiteit edm..

- Verzoeker stipt nogmaals aan dat het gezag van gewijsde van de vernietigingsarrest van 23 juni 2023 RvV 288.815 zich enkel uitstrekt tot het dictum en de daarmee onlosmakelijk verbonden motieven (RvS 4 december 2012, nr. 221 611; RvS 10 juni 2010, nr. 205 000).

Verwerende partij betwistte initieel in de bestreden beslissing de identiteit van verzoeker niet. Verzoeker werd in Nederland rechtsgeldig in het bezit gesteld van een verblijfsrecht met dien verstande dat de Nederlandse autoriteiten de identiteit van verzoeker niet in vraag hebben gesteld.

Integendeel:

Verzoeker heeft de navolgende stukken naar voren gebracht om dit te staven: attest Nr: xxx Centraal Streekziekenhuis van Martakert waaruit onmiskenbaar blijkt dat verzoeker werd geboren op xx/04/1995 en hij de zoon is van W. (...) ; Attest Nr: xxx Collectief Boerenbedrijf van het Dorp Wank waaruit blijkt dat verzoeker zijn ouders W. (...) en K. (...) vertrokken zijn uit het gebied op 10/07/1996 en Nederlandse Huwelijksakte van zijn ouders met aktenummer xxxxx alwaar verzoeker expliciet als kind is opgenomen en Nederlandse ID kaart verzoeker, Attest Nr: xxx Collectief Boerenbedrijf van het Dorp Wank, Attest Nr: xxx Centraal Streekziekenhuis van Martakert , Internationaal reispas verzoeker xxxxxxxx, Nederlandse Huwelijksakte met aktenummer xxxxxxx, Geboorteakte broer verzoeker, Uittreksel basisregistratie personen, Studentenkaarten verzoeker, Nederlandse passpoorten ouders verzoeker. Deze stukken werden al reeds aan het AD gevoegd en zijn aldus kenbaar aan verwerende partij.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoeker met zijn Nederlandse ouders en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding en hypothesen.

II. Het bewijzen van bloed- of aanverwantschap is aangetoond

Om bloed- of aanverwantschap te bewijzen, dient men een aantal documenten bij de aanvraag neer te leggen. Deze documenten zijn zowel buitenlandse rechterlijke beslissingen (bv. vonnis van echtscheiding of adoptie) als buitenlandse authentieke akten (bv. geboorteakte, huwelijksakte). Het kunnen ook aanvullende vonnissen zijn (ter vervanging van verdwenen authentieke akten of onbestaande akten).

Het voorleggen van officiële documenten is de algemene regel, maar er bestaan subsidiaire bewijsmogelijkheden.

- Verzoeker stipt nogmaals aan dat het gezag van gewijsde van de vernietigingsarrest van 23 juni 2023 RvV 288.815 zich enkel uitstrekt tot het dictum en de daarmee onlosmakelijk verbonden motieven (RvS 4 december 2012, nr. 221 611; RvS 10 juni 2010, nr. 205 000).

De wet bepaalt immers dat indien geen officiële documenten kunnen voorgelegd worden, de Belgische overheid eerst "andere geldige bewijzen" in overweging zal nemen die de familieband kunnen aantonen.

Verzoeker wees voorafgaand en samen met zijn aanvraag ab initio bij de ambtenaar van de burgerlijke stand op de onmogelijkheid om officiële documenten te bekomen en legde de navolgende stukken neer: Nederlandse ID kaart verzoeker, Attest Nr: xxx Collectief Boerenbedrijf van het Dorp Wank, Attest Nr: xxx Centraal Streekziekenhuis van Martakert, Internationaal reispas verzoeker xxxxxxxx, Nederlandse Huwelijksakte met aktenummer xxxxxx , Geboorteakte broer verzoeker, Uittreksel basisregistratie personen, Studentenkaarten verzoeker, Nederlandse passpoorten ouders verzoeker, attesten van de Armeense Ambassade en een gedetailleerd schrijven van zijn raadsman.

Immers:

"F. H. (...) <(.)>

BETREFT : Opstart procedure art. 40bis/ter vrw. – Afspraak Stad Lommel In deze zaak heeft de eer zich tot U te richten In deze zaak heeft de eer zich tot U te richten Dhr. P. A. (...) geboren op (...)1995 te Martakert (Azerbeidzjaan), nationaliteit onbekend, met de Armeense etniciteit, arbeider, heden effectief wonende te: (...).

Gekend bij de Dienst Vreemdelingenzaken onder het kenmerk: OV: xxxxxxx

In bijlagen treft u enkele relevante stukken van de Armeense Ambassade i.e. nieuwe elementen.

Zoals u kan vaststellen heeft mijn cliënt zich in persoon samen met zijn ouders gewend op de Ambassade om deze attesten aan te vragen en te bekomen. Uiteraard kan u ook vaststellen dat mijn cliënten zich op de ambassade hebben geïdentificeerd.

Ik zal deze attesten beëdigd naar het Nederlands vertalen om ze bij ons afspraak neer te leggen.

Op het eerste zicht staat in deze attestant expliciet te lezen dat cliënten de Armeense nationaliteit kunnen aanvragen als zij aan een aantal wettelijke voorwaarden voldoen. Op basis van een analyse van het administratief dossier voldoen zij niet aan deze voorwaarden.

Bovendien hebben de ouders van mijn cliënten al reeds de Nederlandse nationaliteit.

De conclusie dewelke luidt in dit dossier is dat - in de hypothese dat mijn cliënten of zijn ouders de Armeense nationaliteit zouden bezitten thans of in het verleden - de ambassade een dergelijk attest logischerwijze niet had afgeleverd met de vermelding dat zij de Armeense nationaliteit vooralsnog kunnen aanvragen. Gelet op de identificatie van cliënten op de Ambassade zelf, meen ik dat de Ambassade enkel in dat geval een attest had afgeleverd waaruit onstuitbaar had gebleken dat cliënt en zijn ouders de Armeense nationaliteit wél bezitten of bezaten in het verleden.

Vanzelfsprekend heeft dit ontstentenis van de nationaliteit aanzienlijke gevolgen voor de akte van de burgerlijke stand zoals het bekomen van gelegaliseerde officiële documenten om zijn verwantschap te bewijzen.

Verzoeker wenst een procedure gezinshereniging op te starten met zijn Nederlandse moeder. Hiervoor dient hij zijn bloedverwantschap of aanverwantschap met de Belg of EU burger te bewijzen met een geboorte- of adoptieakte.

Het voorleggen van officiële documenten is de algemene regel, maar er bestaan subsidiaire bewijs mogelijkheden.

Als er een akte van geboorte zou zijn opgesteld voor hem, is deze akte blijkbaar verloren gegaan of vernietigd ingevolge het uiteenvallen van de Sovjet-Unie.

Verzoeker verkeert derhalve evenwel in de onmogelijkheid om zich een afschrift van de geboorteakte te verschaffen en duidt middels dezer schrijven op de effectieve onmogelijkheid om zijn bloed- of aanverwantschap band overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie te bewijzen en verzoekt expliciet aan de minister of zijn gemachtigde om rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd.

Art. 44.-KB 2008-05-07/33, art. 6, 033; Inwerkingtreding : 01-06-2008> De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen. Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschap band of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met het familielid en de burger van de Europese Unie waarbij het familielid zich wil voegen, of tot elk ander onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval, voorstellen om een aanvullende analyse uit te laten voeren.

Conform het Omzendbrief houdende bepaalde verduidelijkingen en wijzigings- en opheffingsbepalingen inzake de gezinshereniging van 17 JUNI 2009, ° 3: kan middels een onderhoud of een aanvullende analyse het bloed- of aanverwantschap band worden aangetoond.

Het onderhoud is eerder gericht op het vaststellen van het bestaan van een huwelijksband (of een partnerschap), terwijl de aanvullende analyse, in dit geval de DNA-test, gericht is op het bewijzen van het bestaan van de afstammingsband. De Dienst Vreemdelingenzaken kan slechts in laatste instantie een beroep doen op dit bewijsmiddel, namelijk, indien de vreemdeling noch officiële documenten, noch andere geldige bewijzen die het mogelijk maken om de familieband vast te stellen, kan voorleggen.

Mag ik u beleefd verzoeken om cliënt een afspraak te plannen en hem in het bezit te stellen van een Bijlage 19ter?

Huidig schrijven wordt u gericht onder alle voorbehoud en zonder enige nadelige erkenning in hoofde van cliënt. Oprechte groeten,

Mr. F. H. (...)"

Deze bewijzen gelden alleen in geval van onmogelijkheid om officiële documenten in te leveren en zijn onderworpen aan de discretionaire beoordeling van de Dienst Vreemdelingenzaken. Om als geldig te worden beschouwd, moeten de «andere bewijzen» van de familieband «een reeks van voldoende ernstige en overeenstemmende aanwijzingen» vormen, die het mogelijk maken het bestaan van de beweerde familieband aan te tonen, wat in casu in samenlezen van alle voorgelegde stukken degelijk het geval is.

De omzendbrief geeft een lijst, bij wijze van voorbeeld, van "andere bewijzen"; «andere bewijzen van de afstammingsband», met name: geboorteakte, geboortecertificaat, geboortetest; huwelijksakte die is

opgesteld door de Belgische overheden die bevoegd zijn voor de burgerlijke stand en waarin de afstammingsband vermeld wordt; notariële akte, gehomologeerd door de bevoegde overheid; affidavit; nationale identiteitskaart die de afstammingsband vermeldt; huwelijkscontract waarin de afstammingsband vermeld wordt; uittreksels van de geboorteregisters; vervangend vonnis. "Andere bewijzen van de huwelijksband of het partnerschap", met name: akte van traditioneel huwelijk, indien een akte van een burgerlijk huwelijk niet kan worden voorgelegd; notariële akte, gehomologeerd door de bevoegde overheid; religieuze akte; nationale identiteitskaart die de huwelijksband of het partnerschap vermeldt; uittreksel van huwelijksakte of partnerschapsakte; vervangend vonnis.

Verzoeker heeft a priori enkele primordiale documenten in origineel voorgelegd aan de Vreemdelingendienst van Stad Lommel. Verzoeker heeft duidelijk aangekaart dat zijn ouders (kort na zijn geboorte) Martakert (Nagorno-Karabach) ontvlucht zijn. Dit gebied sorteert sedertdien onder de Azerbeidjaanse Republiek met dien verstande dat verzoeker sedert zijn geboorte Staatloos is. Verzoeker werd hieromtrent gehoord door het Hof van Beroep te Antwerpen familiékamer F1M op 16 april 2024 om 10:30 uur.

De onmogelijkheid is ontstaan onafhankelijk van de wil van verzoeker aangezien België het betrokken land (Nagorno-Karabach) niet erkent en de persoonlijke situatie is moeilijk verzoenbaar met een terugkeer naar de betrokken staat of met een contact met zijn overheden, aangezien verzoeker een etnische Armeniër is en onmogelijk kan terugkeren naar Azerbeidzjan. Immers:

<https://www.v-nieuws.be/ellen-samyn-vb-europa-laat-armenen-aan-hun-lot-over/>

<https://www.kuleuven.be/metaforum/publicaties-videos/longreads/malfliet-nagornokarabach-en-de-russische-nabije-buitenlandpolitiek>

<https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2022/09/14/waarover-gaat-het-conflict-tussen-armenie-enazerbeidzjan/>

<https://www.hln.be/buitenland/doden-bij-oplaaiend-conflict-armenie-enazerbeidzjan~af4022af/>

<https://www.mo.be/nieuws/azerbeidzjan-zet-bossen-en-dieren-van-nagorno-karabach-alsdiplomatiek-wapen-conflict-met>

<https://www.mo.be/ opinie/nu-begint-de-oorlog-karabach-over-cultureel-erfgoed>

<https://www.rtlnieuws.nl/nieuws/buitenland/artikel/5332886/grensconflict-armenie-enazerbeidzjan-laat-opnieuw-op>

<https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2022/09/13/zeker-49-doden-bij-nieuwe-gevechten-op-degrens-tussen-armenie-e/>

https://www.nieuwsblad.be/cnt/dmf20220920_93213903

<https://www.euractiv.com/section/europe-s-east/opinion/the-human-tragedy-continues-in-nagorno-karabakh/>

<https://www.kerknet.be/kerknet-redactie/nieuws/armenië-enige-corridor-naar-nagornokarabach-geblokkeerd>

https://www.nieuwsblad.be/cnt/dmf20230314_93729513

<https://www.nrc.nl/nieuws/2023/10/02/exodus-uit-nagorno-karabach-is-etnische-zuivering-a4175969>

https://www.standaard.be/cnt/dmf20230928_92572547

Verzoeker heeft derhalve 'andere geldige bewijzen' voorgelegd waarmee verwerende partij totaal geen rekening mee heeft gehouden.

In het bijzonder legde verzoeker de navolgende stukken in origineel bij de ambtenaar van de burgerlijke stand te Lommel voor:

- Attest Nr: xxx Centraal Streekziekenhuis van Martakert waaruit onmiskenbaar blijkt dat verzoeker werd geboren op (..)/1995 en hij de zoon is van W. (..)

- Attest Nr: xxx Collectief Boerenbedrijf van het Dorp Wank waaruit blijkt dat verzoeker zijn ouders W. (..) en K. (..) vertrokken zijn uit het gebied op 10/07/1996

- Verblijfstitel uit Nederland bepaalde tijd van verzoeker en zijn internationaal reispas

- Nederlandse Huwelijksakte van zijn ouders met aktenummer xxxxxx alwaar verzoeker expliciet als kind is opgenomen

Aangezien Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte is van deze niet betwiste documenten en verzoeker expliciet wees op de onmogelijkheid om zijn afstamming aan de hand van officiële documenten overeenkomstig art. 30 WIPR voor te leggen. Verzoeker verwijst expliciet naar het schrijven van zijn raadsman en de nieuwe attesten vanwege de Armeense Ambassade inzake verzoeker en diens ouders, dewelke a priori aan de vreemdelingendienst van Stad Lommel in origineel werden voorgelegd.

Verzoeker toont onstuitbaar het bewijs van zijn bloedverwantschap aan. Verwerende partij diende deze formele niet betwiste stukken te analyseren en te motiveren waarom zij deze niet als subsidiaire bewijsmogelijkheden in aanmerking nam, wat in casu overduidelijk niet gebeurd is.

Dat vraagt voor elke individuele situatie een nauwgezet onderzoek en afweging, wat in casu niet afdoende gebeurd is.

De RvV oordeelt dat de verwantschap van de moeder met haar Belgische kind wordt aangetoond via officiële documenten, zoals de geboorteakte van het kind dat in België werd geboren. De akte moet worden samen gelezen met de gegevens van de betrokkene in het rijksregister. Uit het rijksregister blijkt duidelijk dat de identiteit van de betrokkene werd aangepast en ook de oude identiteit waaronder ze eerst was ingeschreven wordt hernomen.

Er kan dus geen twijfel bestaan over de identiteit van de betrokkene en haar verwantschapsband met haar Belgisch kind.

Verzoeker heeft immers recht heeft op gezinshereniging. Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een

redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoeker met zijn Nederlandse ouders en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding en hypothesen. Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen. (zie W. VAN GERVEN, Beginselen van behoorlijk handelen, R.W. 1982 – 1983, 963.).
Dat de middelen bijgevolg ernstig en gegrond zijn;
Dat de middelen bijgevolg ernstig zijn;”

2.2. De bestreden beslissing bevat duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen waarop ze steunt. Ze verwijst naar de artikelen 40bis, § 2, eerste lid, 3° en 41, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) alsook naar de artikelen 44 en 52, §§ 2, 1° en 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit). Verder wordt duidelijk gemotiveerd aan de hand van de elementen die de zaak van de verzoekende partij kenmerken om te komen tot de conclusie dat zij niet voldoet aan de voorwaarden om het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie te genieten.

De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat een samenlezing van de bepalingen waarop de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is gesteund met de concrete feitelijke argumentering in de beslissing geen afdoende motivering vormt. Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.3. In de mate dat verzoekende partij inhoudelijke argumenten naar voren brengt, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.5. *In casu* blijkt dat verzoekende partij met haar aanvraag gezinshereniging beoogt met P.W., een Nederlandse onderdaan die in België verblijft. In zoverre verzoekende partij de schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet opwerpt, wijst de Raad erop dat dit artikel betrekking heeft op gezinshereniging met Belgen zodat de schending daarvan niet dienstig wordt opgeworpen.

2.6. Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet voorziet dat een bloedverwant in neergaande lijn van een Unieburger ook indien hij ouder is dan eenentwintig jaar een recht op verblijf van meer dan drie maanden kan laten gelden indien hij ten laste is van de Unieburger die hij begeleidt of vervoegt.

Artikel 52, § 2 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.”

Het bepaalde in artikel 52, § 2, 1° van het Vreemdelingenbesluit werd ingevoerd bij koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 13 mei 2008, inwerkingtreding op 1 juni 2008). Het werd sindsdien niet gewijzigd.

Het “*artikel 41, tweede lid*” van de Vreemdelingenwet waarnaar wordt verwezen werd bij wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 5 mei 2014) vervangen door artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet. Bij wet van 8 mei 2019 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 9 juli 2019)

wordt artikel 41, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet nogmaals gewijzigd, zodat deze bepaling op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.

De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum.

Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen.

Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terugdrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.”

Het bepaalde in artikel 52, § 2 van het Vreemdelingenbesluit werd niet aangepast aan deze wetswijziging, waardoor moet worden aangenomen dat in deze bepaling van het Vreemdelingenbesluit wordt verwezen naar de gehele § 2 van huidig artikel 41 van de Vreemdelingenwet.

Hetzelfde geldt bovendien voor artikel 47, § 1 van het Vreemdelingenbesluit, dat stelt als volgt:

“De met grenscontrole belaste overheden verlenen overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet, toegang tot het grondgebied aan het familielid van een burger van de Unie dat geen burger van de Unie is, en dat geen houder is van de documenten die krachtens artikel 2 van de wet vereist zijn, op overmaking van een van de volgende documenten:

1° een, al dan niet geldig, nationaal paspoort of identiteitskaart, of

2° een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

3° een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verstrekt op basis van artikel 20 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

4° enig ander bewijs van de identiteit en nationaliteit van de betrokkene.

Indien het familielid is vrijgesteld van de visumplicht, wordt hem een bijzonder doorlaatbewijs afgegeven, overeenkomstig het model van bijlage 10quater.

Indien het familielid onderworpen is aan de visumplicht, ontvangt hij een visum, of, indien de betrokkene geen geldig paspoort heeft, een visumverklaring met een geldigheidsduur van 3 maanden.

In het geval vermeld onder 4°, wordt de beslissing genomen door de minister of zijn gemachtigde.”

Zoals reeds werd aangegeven, moet worden aangenomen dat de verwijzing in artikel 52, § 2 van het Vreemdelingenbesluit naar “het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet” slaat op de gehele § 2 van het huidige artikel 41 van de Vreemdelingenwet. Het moet dus in beginsel gaan om een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, is voorzien van een geldig inreisvisum, maar bij ontbreken van deze documenten kan het ook gaan om andere documenten die toelaten vast te stellen of te bewijzen dat de betrokkene het recht op vrij verkeer en verblijf geniet. Wat onder deze andere documenten kan worden verstaan, wordt verduidelijkt in artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit.

Artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt:

“De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen.

Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met het familielid en de burger van de Europese Unie waarbij het familielid zich wil voegen, of tot elk ander onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval, voorstellen om een aanvullende analyse

Artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit voorziet aldus in een cascade-regeling: in beginsel moet het bewijs van de verwantschapsband worden geleverd aan de hand van gelegaliseerde officiële documenten overeenkomstig artikel 30 van het Wetboek Internationaal privaatrecht (hierna: het WIPR). Het is pas wanneer is aangetoond dat officiële documenten niet kunnen worden voorgelegd, dat de verwerende partij rekening kan houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd. Tenslotte, wanneer ook dat niet mogelijk is, kan worden overgegaan tot elk ander onderzoek of een aanvullende analyse.

2.7. Verzoekende partij betwist niet dat zij geen geldig paspoort heeft voorgelegd. Evenmin betwist zij dat zij geen officiële documenten overeenkomstig artikel 30 WIPR heeft voorgelegd ten bewijze van haar afstammingsband ten opzichte van de referentiepersoon. Verzoekende partij meent evenwel dat zij andere geldige bewijzen van haar identiteit en afstamming heeft voorgelegd die toelaten dit alles niet in vraag te stellen. Zij wees er bij haar aanvraag ook op dat het voor haar onmogelijk is om officiële documenten te bekomen nu zij staatloos is.

2.8. Waar verzoekende partij erop wijst dat uit de reglementering volgt dat het bewijs van identiteit geleverd kan worden door enig ander bewijs van identiteit dan een geldig paspoort is het hoe dan ook niet betwist door verzoekende partij dat zij een bewijs van identiteit moet voorleggen. Zelfs al volgt uit de reglementaire bepalingen dat niet noodzakelijk een geldig paspoort is vereist, moet er in alle geval wel sprake zijn van een bewijs dat de identiteit en nationaliteit van de betrokkene duidelijk vaststelt. Zoals duidelijk blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing heeft de verwerende partij zich niet beperkt tot de vaststelling dat verzoekende partij geen geldig paspoort heeft voorgelegd maar heeft zij tevens vastgesteld dat de stukken die de verzoekende partij wel heeft voorgelegd niet kunnen aanvaard worden als bewijs van identiteit. Daarbij stelt de verwerende partij vast dat het Nederlandse reisdocument en de Nederlandse verblijfsvergunning reeds jaren vervallen zijn en verzoekende partij aan de hand daarvan niet meer kan worden geïdentificeerd. Met haar betoog waar zij opnieuw verwijst naar de door haar voorgelegde stukken toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij kennelijk onredelijk of met miskenning van de wet heeft gehandeld door vast te stellen dat verzoekende partij actueel niet op voldoende wijze kan worden geïdentificeerd aan de hand van de door haar voorgelegde stukken en dit dus niet aanvaardbaar is als bewijs van identiteit overeenkomstig de geldende wettelijke bepalingen. Dit temeer nu de verwerende partij heeft vastgesteld dat de voorgelegde Armeense stukken niet dienstig zijn nu de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen, sectie familie- en jeugdrechtbank op 3 november 2023 beslist heeft dat verzoekende partij niet als staatloze kan erkend worden. Uit dit vonnis, waarvan kopie zich in het administratief dossier bevindt, blijkt inderdaad dat de rechtbank als volgt overwoog:

“Verzoeker dient aan te tonen dat hij door geen enkel land en krachtens de wetgeving van geen enkel land als onderdaan kan worden beschouwd.

Verzoeker is geboren te Martakert (in de regio Nagorno-Karabach) en is van etnische Armeense origine. Zijn ouders, oudere zus en hijzelf zijn omwille van de oorlog op 10 juli 1996 vanuit Martakert gevlucht naar Nederland. Op 15 juni 2007 werd hen een verblijfsvergunning uitgereikt. Uit het advies van het Openbaar Ministerie is gebleken dat de verblijfsvergunning van betrokkene werd ingetrokken na een strafrechtelijke veroordeling op 5 december 2013. Deze intrekking van zijn verblijfsrecht in Nederland is inmiddels definitief. Zijn ouders en zus hebben inmiddels de Nederlandse nationaliteit verkregen. Thans verblijven zij als gezin in België, waarbij verzoeker aldus illegaal verblijft.

De beide ouders van verzoeker zijn geboren in de voormalige Sovjetrepubliek Azerbeidjan en hadden de nationaliteit van de voormalige Sovjetunie. Omdat niet duidelijk was welke nationaliteit zij (al dan niet) hebben verkregen na het uiteenvallen van de Sovjetunie werd verzoeker hieromtrent om bijkomende inlichtingen verzocht. Ter zitting van 6 oktober 2023 werd hieromtrent duidelijkheid gegeven. Uit de bijgebrachte stukken is gebleken dat de ouders bij binnenkomst in Nederland in 1996 de Azerbeidjaanse nationaliteit hebben opgegeven, weliswaar van Armeense etniciteit. Dit strookt overigens met de Azerbeidjaanse nationaliteitswetgeving die stelt dat personen die op 1 januari 1992 ingeschreven stonden op Azerbeidjaans grondgebied beschouwd worden als burgers van Azerbeidjan.

Verzoeker is aldus geboren in Azerbeidjan, uit Azerbeidjaanse ouders. Verzoeker brengt geen stukken bij (van de Azerbeidjaanse ambassade) waaruit zou kunnen blijken dat hij de Azerbeidjaanse nationaliteit niet zou hebben of zou kunnen hebben. De bewijslast in deze rust nochtans op verzoeker.

In de zin van het Verdrag gaat het om de zuiver technisch-juridische notie van “nationaliteit”, waarbij de op basis van het bezit van de nationaliteit al dan niet daadwerkelijk geboden bescherming irrelevant is (zie ook in die zin Brussel 5 juni 2018, TPR 2018, afl. 3, 69, en waarbij de rechtbank zich aansluit).

De rechtbank stelt aldus vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij door geen enkele Staat beschouwd kan worden als hebbende de nationaliteit van die Staat.

Verzoeker voldoet derhalve niet aan de criteria gesteld door het staatlozenverdrag om als staatloze te worden erkend. Het verzoek kan niet worden ingewilligd.”

Uit voormeld vonnis blijkt aldus dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij de Azerbeidjaanse nationaliteit niet heeft of niet zou kunnen hebben. Er ligt geen enkel concreet gegeven voor waaruit kan blijken dat verzoekende partij zich gewend heeft tot de Azerbeidjaanse ambassade ten einde haar in bezit te laten stellen van een paspoort in haar hoedanigheid van Azerbeidjaans staatsburger en dat dit afgewezen werd omdat zij niet de Azerbeidjaanse nationaliteit heeft of deze niet zou kunnen bekomen. Verzoekende partij toont aldus ook niet aan dat zij in de onmogelijkheid is om een geldig bewijs van identiteit voor te leggen, hetgeen in beginsel vereist is. Verzoekende partij kan ook niet voorhouden dat zij niet in de mogelijkheid werd gesteld om binnen een redelijke termijn voormeld bewijs te bekomen. Er werd haar immers blijkens de bijlage 19ter van 23 augustus 2023 een termijn van drie maanden gegeven om een paspoort voor te leggen en de bestreden beslissing werd ook pas getroffen op 21 maart 2024 zodat verzoekende partij ruim de tijd had om de Azerbeidjaanse autoriteiten te contacteren.

In het licht van deze vaststellingen is het geenszins strijdig met de wettelijke bepalingen noch kennelijk onredelijk dat de verwerende partij oordeelt dat de door de verzoekende partij voorgelegde stukken niet volstaan als bewijs van identiteit. Verzoekende partij kan niet gevolgd worden in haar betoog als zou de verwerende partij zich gestoeld hebben op een onjuiste feitenvinding en op hypothesen.

Het loutere gegeven voorts dat de afwijzing van een vorige aanvraag dit motief niet bevatte, doet geen afbreuk aan de bevoegdheid van de verwerende partij om in het kader van een aanvraag gezinshereniging alsnog ook dit motief te hanteren.

Gelet op de voorziene motivering moet worden aangenomen dat de aanvraag tot gezinshereniging niet louter wordt afgewezen omdat geen geldig paspoort voorligt, maar omdat de voorgelegde stukken niet toelaten met zekerheid de identiteit en nationaliteit van verzoekende partij vast te stellen. De Raad herhaalt dat uit de toegepaste reglementaire bepalingen volgt dat er, in het kader van de aanvraag tot gezinshereniging, sprake moet zijn van een bewijs dat de identiteit en nationaliteit van de betrokkene duidelijk vaststelt. Er blijkt geenszins dat de door de verzoekende partij voorgelegde stukken van aard zijn dit volledige bewijs te kunnen leveren. Deze vaststelling volstaat.

2.9. Daarenboven wijst de Raad erop dat, aangezien niet blijkt dat verzoekende partij niet de Azerbeidjaanse nationaliteit heeft of zou kunnen hebben en derhalve zij bijgevolg ook niet kan gevolgd worden in haar betoog als zou zij zich niet in bezit kunnen laten stellen van gelegaliseerde officiële documenten overeenkomstig artikel 30 van het Wetboek Internationaal privaatrecht om ook haar afstammingsband aan te tonen en zij met een verwijzing naar diverse internetbronnen ook niet aannemelijk maakt dat zij zich louter omwille van haar Armeense etniciteit niet zou kunnen wenden tot de Azerbeidjaanse ambassade ten einde in bezit gesteld te worden van voormelde documenten waarbij de Raad er nogmaals op wijst dat haar verzoek om als staatloze erkend te worden werd afgewezen net omdat zij niet bewijst dat zij de Azerbeidjaanse nationaliteit niet heeft of niet zou kunnen hebben –, verzoekende partij ook geen belang heeft bij haar kritiek op het motief inzake het Nederlands huwelijksboekje van haar ouders nu de verwerende partij conform artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit pas rekening moet houden met andere geldige bewijzen van afstamming zo is aangetoond dat officiële documenten niet kunnen worden voorgelegd, *quod non*. Uit artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit blijkt duidelijk dat de wetgever prioriteit geeft aan officiële documenten zodat de wetgever verwacht dat men een poging onderneemt om officiële documenten voor te leggen. *In casu* blijkt niet dat de verzoekende partij zich gewend heeft tot de Azerbeidjaanse ambassade om de benodigde documenten te bekomen en dat dit vruchteloos is gebleken.

Dit alles nog daargelaten de vaststelling dat het evenmin kennelijk onredelijk of in strijd met de geldende wettelijke bepalingen is dat de verwerende partij *in casu* oordeelt dat het voorgelegde Nederlands trouwboekje van haar vermeende ouders niet volstaat als bewijs van afstamming omdat *“Uit het administratief dossier blijkt dat de ouders van betrokkene, alsook betrokkene zelf, begunstigen zijn geweest van een regularisatie nadat hen tot drie keer toe een asielverzoek werd geweigerd. Het is onduidelijk op basis van welke gegevens het huwelijksboekje in Nederland werd opgesteld. Gezien het om ex-asielzoekers gaat, kan niet worden uitgesloten dat de gegevens in het huwelijksboekje enkel en alleen werden opgesteld op basis van verklaringen door de vermeende ouders en niet op basis van een gelegaliseerde huwelijksakte en gelegaliseerde geboorteaktes van al hun kinderen. Vandaar dat het Nederlands huwelijksboekje niet als een alternatief voor een recent afschrift van een geboorteakte kan worden aanvaard.”* Verzoekende partij betwist deze vaststellingen inzake het huwelijksboekje niet op concrete wijze. Waar verzoekende partij verwijst naar de door haar voorgelegde documenten en de subjectieve overtuiging is toegedaan dat deze wel degelijk op afdoende wijze de afstammingsband aantonen, maakt zij in het licht van de *supra* geciteerde motivering (inclusief de vaststelling dat zij haar identiteit niet op afdoende wijze heeft bewezen) geenszins op concrete wijze aannemelijk dat de door haar voorgelegde stukken voldoende ernstige en overeenstemmende aanwijzingen vormen die het mogelijk maken de voorgehouden afstammingsband aan te tonen.

2.10. Waar verzoekende partij nog verwijst naar het gezag van gewijsde van het arrest nr. 290 659 van de Raad van 23 (lees: 20) juni 2023 in de zaak met rolnummer 288 815 maakt zij geenszins aannemelijk dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de overwegingen van de Raad die louter vaststelde dat de verwerende partij nagelaten had te motiveren omtrent de door de verzoekende partij aangehaalde onmogelijkheid om officiële documenten voor te leggen. Verzoekende partij lijkt er met haar betoog van uit te gaan dat een nietigverklaring van een vorige weigeringsbeslissing gezinshereniging de verwerende partij verplicht om haar aanvraag goed te keuren, doch zij kan hierin niet gevolgd worden. Zoals duidelijk blijkt uit de bespreking hoger heeft de verwerende partij gemotiveerd waarom de verzoekende partij haar identiteit en afstamming niet op afdoende wijze heeft aangetoond en is verzoekende partij er niet in geslaagd de onwettigheid of de kennelijke onredelijkheid van de gegeven motivering aan te tonen.

2.11. De Raad merkt voorts op dat in artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zelf niet is vastgelegd dat de overschrijding van de erin vermelde termijn van zes maanden aanleiding dient te geven tot de verplichte toekenning van enige verblijfstitel aan een vreemdeling. Een recht op verblijf kan bovendien slechts worden erkend indien effectief werd vastgesteld dat het bestaat, *quod non in casu*. Het standpunt van de verzoekende partij dat de overschrijding van de in artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn aanleiding dient te geven tot de erkenning van een recht op verblijf vindt geen steun in de bewoordingen van dit wetsartikel en is ook niet in overeenstemming te brengen met de andere wetsbepalingen waaruit blijkt dat een recht op verblijf maar kan worden erkend indien werd vastgesteld dat aan de hiertoe gestelde voorwaarden is voldaan en er geen beletselen zijn om dit verblijfsrecht te erkennen. Tot een schending van artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan derhalve evenmin worden besloten. In artikel 52, § 4, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 is wel bepaald dat indien de verwerende partij geen enkele beslissing heeft genomen binnen de in artikel 42 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn de aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie moet worden beschouwd als ingewilligd. In de Vreemdelingenwet kan evenwel niet worden gelezen dat de wetgever de Koning uitdrukkelijk heeft gemachtigd om regels te voorzien die inhouden dat in bepaalde gevallen een recht op verblijf kan worden erkend indien niet aan de voorwaarden hiertoe is voldaan of indien er hiertoe beletselen bestaan. In een koninklijk besluit kan dan ook niet worden bepaald dat een recht op verblijf, na het verstrijken van een termijn, steeds automatisch dient te worden erkend terwijl de wetgever heeft vastgelegd dat dit recht slechts kan worden erkend indien aan strikte voorwaarden is voldaan en indien er geen wettelijke beletselen inzake de erkenning van enig verblijfsrecht zijn. Ook uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat artikel 52, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 op dit punt geen rechtsgrond vindt in artikel 42 van de Vreemdelingenwet. (RvS 15 december 2022, nr. 255.275; RvS 9 maart 2023, nr. 15.275 (c); RvS 2 juni 2023, nr. 15.416 (c); RVS 26 oktober 2023, nr. 257.760; RVS 11 september 2023 nr. 257.271).

Aangezien artikel 159 van de Grondwet bepaalt dat de hoven en rechtbanken de algemene, provinciale en plaatselijke besluiten en verordeningen alleen toepassen in zoverre zij met de wetten overeenstemmen, houden de voorgaande vaststellingen in dat de Raad geen toepassing kan maken van artikel 52, § 4, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981. Een reglementaire bepaling waarvan de onwettigheid wordt vastgesteld moet door de Raad immers buiten toepassing worden gelaten (RvS 20 december 2017, nr. 240.240).

Verzoekende partij kan derhalve niet dienstig verwijzen naar artikel 52, § 4, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 ter staving van haar standpunt dat een recht op verblijf diende te worden erkend omdat niet binnen een termijn van zes maanden een beslissing werd genomen in antwoord op haar verblijfsaanvraag.

Ook waar verzoekende partij verwijst naar het arrest *Diallo* van het Europees Hof van Justitie kan zij niet gevolgd worden in haar standpunt dat haar een verblijfstitel had moeten afgegeven worden wegens verstrijken van de termijn van zes maanden. In het arrest *Diallo* (HvJ 27 juni 2018, C-246/17) heeft het Hof immers aangegeven dat de Burgerschapsrichtlijn geen bepalingen bevat tot regeling van de gevolgen die zijn verbonden aan de overschrijding van de in artikel 10, eerste lid van deze richtlijn gestelde termijn, zodat het in beginsel aan de lidstaten is om deze kwestie te regelen (pt. 45). Het Hof benadrukt echter dat, volgens zijn vaste rechtspraak, de afgifte van een verblijfstitel als bedoeld in het voormelde artikel 10, eerste lid aan een derdelander geen rechten schept, maar dat het gaat om een handeling waarbij de lidstaat vaststelt wat de individuele situatie van een dergelijke derdelander is in het licht van het Unierecht (pt. 48). Het stelt tevens dat de declaratoire aard van de verblijfskaarten meebrengt, dat deze kaarten niet meer doen dan een reeds bestaand recht van de betrokkene bevestigen (pt. 49). Het Hof maakt in zijn arrest verder duidelijk dat een stelsel van een ambtshalve afgifte van een verblijfskaart wanneer de termijn van zes maanden wordt overschreden, haaks staat op de doelstellingen van de Burgerschapsrichtlijn voor zover het mogelijk maakt dat een verblijfskaart wordt afgegeven aan iemand die niet voldoet aan de voorwaarden daarvoor (pt. 55). Het besluit dan ook dat de Burgerschapsrichtlijn aldus moet worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen een nationale regeling als in het hoofdgeding aan de orde, die de bevoegde nationale autoriteiten verplicht ambtshalve een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan de betrokkene af te geven

wanneer de in het voormelde artikel 10, eerste lid voorgeschreven termijn van zes maanden wordt overschreden, zonder dat eerst wordt vastgesteld dat die persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in het gastland te verblijven (pt. 56). Bijgevolg is een ambtshalve afgifte van een verblijfskaart enkel aan de orde indien vaststaat dat de aanvrager voldoet aan de gestelde verblijfsvoorwaarden, *quod non in casu.*

Waar verzoekende partij nog verwijst naar andersluidende rechtspraak wijst de Raad erop dat aan deze rechtspraak geen precedentswerking kleeft zodat de verwijzing niet dienstig is.

Gezien de voorgaande vaststellingen kan ook niet worden besloten dat de verwerende enig beginsel van behoorlijk bestuur heeft geschonden. De beginselen van behoorlijk bestuur kunnen immers niet worden ingeroepen om uitdrukkelijke wetsbepalingen aan de kant te schuiven.

2.12. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee oktober tweeduizend vierentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER